

**Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra
b. Dzielnicy Pruskiej**

z dnia 16 września 1921 r.

**w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 24 października 1919 roku
o zmianie nazwisk.**

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 24 października 1919 r. w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. Pr. P. P. № 88, p. 478) i art. 6 lit. d) ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. Pr. P. P. № 64 poz. 385) zarządza się co następuje:

§ 1. Do przyjmowania próśb o zezwolenie na zmianę nazwiska powołane są:

Komisarjaty rządu w Warszawie, Łodzi i Lublinie, magistraty miast Lwowa i Krakowa, na obszarze b. dzielnicy pruskiej starostwa grodzkie, a w miastach tworzących powiaty miejskie, w których niema urzędu starostwa grodzkiego, prezydenci tych miast, — pozatem wszędzie starostwa.

O kompetencji miejscowej rozstrzyga miejsce faktycznego zamieszkania proszącego, a jeśli ten mieszka zagranicą — miejsce, w którym po raz ostatni sam lub jego wstępni w kraju mieszkali.

§ 2. Prośba o zmianę nazwiska winna zawierać:

- 1) nazwisko, które proszący pragnie przybrać,
- 2) powody zamierzonej zmiany nazwiska,
- 3) jeżeli proszący o zmianę nazwiska ubiega się o zwolnienie lub zniżenie opłaty, przewidzianej w art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r. wiadomości co do jego stosunków rodzinnych, majątkowych i zarobkowych.

Do próśby należy dołączyć:

- 1) metrykę (pełny wypis z aktu) urodzenia, względnie i chrztu, jeśli proszący jest chrześcijaninem,
- 2) metrykę ślubu, o ile proszący pozostaje w związku małżeńskim,
- 3) metrykę urodzenia, względnie i chrztu dzieci w dniu wniesienia próśby jeszcze niepełnoletnich,
- 4) dowód obywatelstwa polskiego.

Osoby, których związek małżeński został przez śmierć, unieważnienie małżeństwa lub rozwód rozwiązany, winny dołączyć nadto metrykę śmierci zmarłego małżonka, względnie dowód rozwiązania małżeństwa w inny sposób.

Za dowód obywatelstwa polskiego uważa się poświadczenie obywatelstwa przewidziane w art. 11 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. № 52 poz. 320), akt nadania obywatelstwa, przewidziany w art. 14 tegoż rozporządzenia, akt uznania lub odzyskania obywatelstwa w myśl art. 3 i 10 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie państwa polskiego (Dz. U. R. P. № 7 poz. 44), wreszcie poświadczenie opcji na rzecz obywatelstwa polskiego w myśl obowiązujących przepisów.

§ 3. Za osoby niemające zdolności do działań prawnych lub ograniczone w tej zdolności wnosi prośbę o zmianę nazwiska prawny zastępca, który, o ile jest opiekunem lub kuratorem, potrzebuje do wniesienia próśby zezwolenia sądu opiekuńczego.

§ 4. Władza wymieniona w § 1 po przeprowadzeniu niezbędnych dochodzeń przedstawi prośbę wraz z wynikiem dochodzeń władzy administracyjnej II instancji, ta zaś Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Minister Spraw Wewnętrznych rozpatruje prośbę i w razie uznania jej za zasługującą na uwzględnienie, zarządza, by władza administracyjna II instancji umieściła na koszt proszącego ogłoszenie zamierzonej zmiany nazwiska w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej oraz w trzech dziennikach nieurzędowych.

Minister Spraw Wewnętrznych rozstrzyga również prośby o zwolnienie od opłaty za zmianę nazwiska, względnie o jej zniżenie.

§ 6. Sprzeciwy, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919 r. należy wnosić do władzy administracyjnej wymienionej w ogłoszeniu o zamierzonej zmianie nazwiska.

Władza ta przedstawi sprawę do decyzji Ministrowi Spraw Wewnętrznych wraz z wszystkimi do niej odnoszącymi się aktami.

§ 7. Kto sprzeciw uzasadnia tem, że używa tego samego nazwiska, które proszący przybrać zamierza, winien przedstawić swoją metrykę urodzenia lub inne dowody wykazujące prawo jego do używania nazwiska o które chodzi.

Jeśli do sprzeciwu nie dołączono wyżej wymienionych dowodów wezwie władza sprzeciwiającego się do uzupełnienia braków i wyznaczy w tym celu odpowiedni termin; termin ten nie będzie krótszy niż trzy tygodnie i nie dłuższy niż trzymiesięczny; nie może on również upływać wcześniej niż w dni 90 od dnia ogłoszenia zamierzonej zmiany nazwiska w dzienniku urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej.

Niezastosowanie się do wezwania władzy może spowodować odrzucenie sprzeciwu przez Ministra Spraw Wewnętrznych dla braku legitymacji prawnej ze strony sprzeciwiającego się.

§ 8. Jeśli w sprawie zamierzonej zmiany nazwiska nie wpłynął żaden sprzeciw w myśl art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919 r. lub jeśli wniesiony sprzeciw został przez Ministra Spraw Wewnętrznych odrzucony, władza administracyjna II instancji po złożeniu przez proszącego opłaty za zmianę nazwiska, o ile od niej w całości zwolniony nie został, wyda proszącemu akt zezwolenia na zmianę nazwiska, umieści ogłoszenie o udzieleniu zezwoleniu na jego koszt w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej, oraz zarządzi adnotację w aktach stanu cywilnego.

§ 9. Czynności przekazane w niniejszym rozporządzeniu tak władzy administracyjnej I jak i II instancji spełnia na obszarze miasta st. Warszawy Komisarjat Rządu.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
W. Raczkiewicz

Minister b. Dzielnicy Pruskiej
Dr. J. Trzcíński